

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ΔΙΑΛΥΜΕΝΟ

ΚΟΡΙΤΣΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΝΤΖΗ ΚΟΥΝΑΔΗ

KATHLEEN

GLASGOW

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Kathleen Glasgow, *Girl in pieces*, Delacorte Press, 2016

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Στέλα Αλισάνογλου

Προσαρμογή εξωφύλλου Γιώργος Παναρετάκης

Σελιδοποίηση Κωνσταντίνος Καπένης

© 2016, Kathleen Glasgow

© 2022, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3532-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83532

Κ.Ε.Π. 5767, Κ.Π. 18115

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιοῦ 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιοῦ 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΕΝΑ

Δεν θα μπορούσα ποτέ να νικήσω μ' αυτό το κορμί...

*«Αστέρι», Belly**

* Αμερικανικό αλτέρνατιβ ροκ συγκρότημα (Σ.τ.ε.)

ΣΑΝ ΜΩΡΟ ΦΩΚΙΑΣ, ΕΙΜΑΙ ΟΛΟΛΕΥΚΗ. Τα μπράτσα μου είναι σφιχτά μπανταρισμένα, βαριά σαν σίδερα. Το ίδιο και οι μηροί μου· λευκή γάζα ξεπροβάλλει από το σορτς που βρήκε η νοσοκόμα Άβα από το κουτί των απολεσθέντων στον σταθμό νοσηλευτών.

Όπως ένα ορφανό, έφτασα εδώ χωρίς ρούχα. Όπως ένα ορφανό, με τύλιξαν σ' ένα σεντόνι και με άφησαν στο παγωμένο γρασίδι του νοσοκομείου και στο χιονόνερο, το αίμα έβαφε το λουλουδάτο ύφασμα.

Ο φύλακας που με βρήκε βρομούσε τσιγάρα μενθόλης και πολυκαιρισμένο καφέ. Στα ρουθούνια του ένα δάσος από άσπρες κατασάρεις τρίχες.

Είπε: «Μανούλα μου! Κοπελιά, τι σου συνέβη;».

Η μάνα μου δεν ήρθε να με αναζητήσει.

Όμως θυμάμαι τ' αστέρια εκείνο το βράδυ. Ήταν σαν αλάτι στον ουρανό, λες και κάποιος αναποδογύρισε μια αλατιέρα πάνω σ' ένα σκούρο τραπεζομάντιλο.

Αυτό είχε σημασία για μένα, η τυχαία ομορφιά τους. Το τελευταίο πράγμα που μπορεί να έβλεπα πριν πεθάνω στο παγωμένο γρασίδι.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΕΔΩ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑΝ να με κάνουν να μιλήσω. Ήθελαν να μάθουν *Ποια είναι η ιστορία σου, λουλουδένια μου; Πες μου το παραμύθι σου, φιλενάδα*. Ακούω τις ιστορίες τους στην Ομάδα Υποστήριξης, στο μεσημεριανό, στις Χειροτεχνίες, στο πρωινό, στο δείπνο, συνέχεια. Αυτές οι λέξεις που ξεχύνονται από μέσα τους, κατάμαυρες αναμνήσεις, δεν μπορούν να σταματήσουν. Οι ιστορίες τους τις τρώνε ζωντανές, τις γυρίζουν το μέσα έξω. Δεν μπορούν να σταματήσουν να μιλάνε.

Εγώ δεν λέω λέξη. Η καρδιά μου ήταν γεμάτη από αυτές.

ΜΟΙΡΑΖΟΜΑΙ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΤΗ ΛΟΥΙΖΑ. Είναι μεγαλύτερή μου και τα μαλλιά της μοιάζουν με ταραγμένο χρυσοκόκκινο ωκεανό που φτάνει χαμηλά στην πλάτη της. Είναι τόσο πυκνά που δεν μπορεί να τα συγκρατήσει ούτε με κοτσίδες ούτε με κότσους ή λαστιχάκια. Τα μαλλιά της μυρίζουν φράουλα· μυρίζει πιο ωραία από κάθε άλλη κοπέλα που έχω γνωρίσει. Θα μπορούσα να την ανασαίνω για πάντα.

Την πρώτη μου νύχτα εδώ, όταν ανασήκωσε την μπλούζα της για ν' αλλάξει, τη στιγμή πριν πέσουν τα τρελά μαλλιά της στο κορμί της σαν προστατευτικό πέπλο, τις είδα και μου κόπηκε η ανάσα.

Μου είπε: «Μη φοβάσαι, μικρή».

Δεν φοβήθηκα. Απλώς δεν είχα ξαναδεί κοπέλα με επιδερμίδα σαν τη δική μου.

ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΗ. Ξυπνάμε στις έξι. Πίνουμε χλιαρό καφέ ή νερωμένο χυμό στις επτά παρά τέταρτο. Έχουμε μισή ώρα να αλείψουμε τυρί κρέμα σε μπαγιάτικα ψωμάκια ή να χώσουμε μελάτα αυγά στο στόμα μας ή να καταπιούμε σβολιασμένο χυλό βρόμης. Δεν υπάρχουν πόρτες στις ντουζιέρες και δεν ξέρω από τι υλικό είναι οι καθρέφτες του μπάνιου, σίγουρα όχι από γυαλί, και το πρόσωπό σου μοιάζει θολό και χαμένο όταν βουρτσίζεις τα δόντια σου ή χτενίζεις τα μαλλιά σου. Αν θέλεις να ξυρίσεις τα πόδια σου, πρέπει να είναι παρούσα μια νοσοκόμα, όμως καμιά μας δεν το θέλει αυτό, έτσι τα πόδια σου είναι σαν τριχωτά αγορίστικα πόδια. Μέχρι τις οκτώ και μισή είμαστε στην Ομάδα Υποστήριξης και τότε είναι που ξεχύνονται όλες οι ιστορίες, όλα τα δάκρυα, και μερικά κορίτσια φωνάζουν και μερικά βογκούν, όμως εγώ απλώς κάθομαι, κάθομαι εκεί κι εκείνη η απαίσια μεγαλύτερη κοπέλα, η Μπλου, με τα άσχημα δόντια, κάθε μέρα λέει: *Θα μιλήσεις σήμερα, Σιωπηλή Σου; Θα ήθελα ν' ακούσω τη Σιωπηλή Σου σήμερα. Εσύ, Κάσπερ;*

Η Κάσπερ τής λέει να το βουλώσει. Η Κάσπερ μάς λέει να πάρουμε ανάσες, να κάνουμε διατάσεις ανοίγοντας σαν ακορντεόν τα μπράτσα μας, μέσα, έξω και μετά σπρώχνοντας μέσα, μέσα, μέσα και μετά τραβώντας έξω, έξω, έξω

και δεν νιώθουμε καλύτερα όταν απλώς ανασαίνουμε; Τα φάρμακα τα δίνουν μετά την Ομάδα Υποστήριξης, ύστερα ακολουθεί η Ώρα Ησυχίας, έπειτα το γεύμα και οι Χειροτεχνίες, μετά η Ατομική Συνεδρία, όπου κάθεσαι με τον γιατρό σου και κλαις λίγο ακόμα, και στις πέντε είναι ώρα για το δείπνο, το οποίο δεν είναι πια ζεστό, και ακόμα περισσότερη Μπλου: *Σου αρέσουν τα μακαρόνια με τυρί, Σιωπηλή Σου; Πότε θα βγάλεις τις γάζες, Σου; Και μετά, Διασκέδαση. Και μετά τη Διασκέδαση, το Τηλεφώνημα κι άλλο κλάμα. Και φτάνει εννιά το βράδυ, κι άλλα φάρμακα, και είναι ώρα για ύπνο. Τα κορίτσια φωνάζουν και βρίζουν για το πρόγραμμα, το φαγητό, την Ομάδα Υποστήριξης, τα φάρμακα, τα πάντα, αλλά δεν με νοιάζει. Υπάρχει φαγητό κι ένα κρεβάτι και είναι ζεστά και είμαι μέσα και ασφαλής.*

Το όνομά μου δεν είναι Σου.

Η ΤΖΕΝ Σ. ΕΙΝΑΙ ΚΛΕΦΤΡΟΝΙ: μικρές ουλές σαν κλαδιά διατρέχουν τα μπράτσα και τα πόδια της. Φοράει λαμπερά αθλητικά σορτς. Είναι ψηλότερη απ' όλες μας, εκτός από τον δόκτορα Ντούλι. Ντριμπλάρει μια αόρατη μπάλα του μπάσκετ πάνω κάτω στον μπες διάδρομο. Σουτάρει σε μια αόρατη στεφάνη. Η Φράνσι είναι ένα ανθρώπινο μαξιλαράκι για καρφίτσες. Τρυπάει την επιδερμίδα της με βελόνες πλεξίματος, καρφίτσες, με οτιδήποτε μπορεί να βρει. Έχει οργισμένο βλέμμα και φτύνει στο πάτωμα. Η Σάσα είναι ένα παχουλό κορίτσι γεμάτο νερό· κλαίει στην Ομάδα, κλαίει στο φαγητό, κλαίει στο δωμάτιό της. Δεν θα στερέψει ποτέ. Αυτοτραυματίζεται εύκολα: αχνές κόκκινες γραμμές διασταυρώνονται στα μπράτσα της. Δεν κόβει βαθιά. Στην Άισις αρέσει να καίγεται. Ψωραλέα, στρογγυλά σημάδια στα μπράτσα της. Κάτι ειπώθηκε στην Ομάδα για ένα σκοινί και κάτι ξαδέλφια και ένα υπόγειο, αλλά δεν ήθελα ν' ακούσω· δυνάμωσα την εσωτερική μου μουσική. Η Μπλου είναι μια εξεζητημένη τύπισσα με τον πόνο της· έχει όλο το πακέτο: κακό μπαμπαά, δόντια χαλασμένα από τη μεθαμφεταμίνη, καψίματα από τσιγάρα, χαρακιές από ξυράφι. Η Λίντα/Κέιτι/Καντλς φοράει γεροντίστικες ρόμπες. Οι παντόφλες της σκυλοβρομάνε. Χάνεις τον λογαριασμό με τα προβλήματά της· όλες οι ουλές της

είναι εντός της, μαζί κι οι άνθρωποί της. Δεν ξέρω γιατί μένει μαζί μας. Πασαλείβει με πουρέ το πρόσωπό της στο δείπνο. Μερικές φορές κάνει εμετό χωρίς λόγο. Ακόμα και όταν είναι απολύτως ακίνητη, καταλαβαίνεις ότι συμβαίνουν πολλά μέσα στο κορμί της, πράγμα καθόλου καλό.

Ήξερα πολλούς σαν αυτήν έξω· την αποφεύγω.

Η Σάρλοτ Ντέιβις είναι κομμάτια. Στα δεκαεφτά της χρόνια έχει ήδη χάσει περισσότερα απ' όσα άλλοι άνθρωποι χάνουν σε μια ολόκληρη ζωή. Έχει όμως μάθει να ξεχνάει. Το σπασμένο γυαλί διώχνει τη θλίψη και αφήνει πίσω μόνο γαλήνη. Δεν χρειάζεται να σκέφτεσαι τον πατέρα σου και τον ποταμό. Την καλύτερή σου φίλη, για πάντα χαμένη. Ή τη μητέρα σου, που δεν έχει τίποτα πια να σου προσφέρει. Κάθε καινούργια ουλή σκληραίνει λίγο ακόμα την καρδιά της. Κι ωστόσο ακόμη πονάει, πονάει πολύ. Πονάει τόσο που δεν τη νοιάζει πια· κι αυτό πρέπει να συμβεί μερικές φορές για να καταφέρεις να βρεις τον δρόμο της επιστροφής.

Ένα βαθιά συγκινητικό πορτρέτο ενός κοριτσιού που ζει σε έναν κόσμο που δεν της χρωστάει τίποτα αλλά της έχει πάρει τόσα και τόσα, και η περιγραφή της απεγνωσμένης της προσπάθειας να επανέλθει. Το ντεμπούτο της Kathleen Glasgow είναι σπαρακτικό, ατρόμητο και ολότελα ειλικρινές. Μια ιστορία που δεν θα σας αφήσει να την αφήσετε.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ
ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΥ
ΟΛΑ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΑ

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΥΠΑΡΧΩ ΚΑΙ ΕΓΩ

ISBN: 978-618-03-3532-3

9 786180 335323

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83532

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book